

VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 118-0-KŽ-09-000 076
Banja Luka, 25.6.2009. godine

U IME NARODA!

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija Želimira Barića, kao predsjednika vijeća, te Redžiba Begića, Dragomira Miljevića, Vojislava Dimitrijevića i Slobodana Milašinovića, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Sofije Ribić, u krivičnom predmetu protiv osuđenog S.A., zbog krivičnog djela ubistva iz člana 36. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srpske – posebni dio, u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Republike Srpske – opšti dio, odlučujući o žalbama okružnog tužioca u Bijeljini i branioca osuđenog, advokata D.A. iz S., izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Bijeljini broj K-32/99 od 04.3.2009. godine, nakon održane javne sjednice vijeća u prisustvu osuđenog S.A. i njegovih branilaca, D.A. i M.S., advokata iz S., a u odsutnosti uredno obaviještenog republičkog tužioca, dana 25.6.2009. godine, donio je

P R E S U D U

Odbijaju se, kao neosnovane žalbe okružnog tužioca u Bijeljini i branioca osuđenog S.A., te potvrđuje presuda Okružnog suda u Bijeljini broj K-32/99 od 04.3.2009. godine.

O b r a z l o Ź e n j e

Pobijanom presudom Okružnog suda u Bijeljini broj K-32/99 od 04.3.2009. godine donesenom u ponovljenom krivičnom postupku u odnosu na osuđenog S.A., u odluci o krivnji i pravnoj ocjeni djela o d r Ź a n a j e n a s n a z i pravosnažna presuda Okružnog suda u Bijeljini broj K-5/98 od 11.12.1998. godine, preinačena u odluci o kazni presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj KŽ-26/99 od 26.4.2009. godine, kojom je S.A. u odsustvu oglašen krivim zbog krivičnog djela ubistva iz člana 36. stav 1. Krivičnog zakona Republike Srpske – posebni dio (u daljem tekstu: KZRS – posebni dio) u vezi sa članom 22. Krivičnog zakona Republike Srpske – opšti dio (u daljem tekstu: KZRS – opšti dio) i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 6 (šest) godina, te obavezan na snošenje troškova krivičnog postupka, dok je ova presuda s t a v l j e n a v a n s n a g e u dijelu odluke o kazni i troškovima krivičnog postupka tako što je za isto krivično djelo S.A. osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 5 (pet) godina, u koju mu se ima uračunati vrijeme provedeno u ekstradikcionom pritvoru u SAD od 10.03.2007. do 27.8.2007. godine, vrijeme provedeno na izdržavanju kazne zatvora u KPZ F. od 27.8.2007. do 12.5.2008. godine, te vrijeme provedeno u pritvoru od 30.5.1996. godine do 22.4.1997. godine i od 12.5.2008. godine pa nadalje. Na osnovu člana 98. stav 4. Zakona o krivičnom

postupku – prečišćeni tekst ("Službeni list SFRJ" br. 26/86, 74/87, 57/89 i 3/90, "Službeni glasnik Republike Srpske" br. 4/93, 26/93, 14/94, 6/97 i 61/01 – u daljem tekstu: ZKP), osuđeni je oslobođen od dužnosti naknade troškova krivičnog postupka.

Protiv navedene presude žalbe su blagovremeno izjavili okružni tužilac u Bijeljini i branilac osuđenog S.A., advokat D.A. iz S.

Okružni tužilac u Bijeljini presudu pobija zbog odluke o krivičnoj sankciji i troškovima krivičnog postupka, sa prijedlogom da se pobijana presuda preinači i osuđenom izrekne strožija sankcija, te da se isti obaveže na naknadu troškova krivičnog postupka.

Branilac osuđenog presudu pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede krivičnog zakona, sa prijedlogom da se uvažavanjem žalbe otvori pretres pred drugostepenim sudom i na istom provedu dokazi predloženi u žalbi, ili da se pak presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak.

Odgovori na žalbe nisu podneseni.

Dopisom broj KTŽ-39/09 od 05.5.2009. godine, republički tužilac Svetlana Brković predložila je da se žalba branioca osuđenog odbije kao neosnovana, a žalba okružnog tužioca u Bijeljini uvaži.

Na sjednici drugostepenog vijeća Vrhovnog suda Republike Srpske, a koja je na osnovu člana 371. stav 4. ZKP održana u odsutnosti uredno obaviještenog republičkog tužioca, branioci osuđenog su ostali kod svih razloga i prijedloga iz žalbe, a što je podržao i osuđeni S.A.

Nakon što je u skladu sa odredbama člana 376. stav 1. ZKP ispitao pobijanu presudu u dijelu u kojem se pobija žalbama, a po službenoj dužnosti pazeći na bitne povrede odredaba krivičnog postupka, na koje je obavezan paziti po službenoj dužnosti, te da li je na štetu osuđenog povrijeđen krivični zakon, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Neosnovano se žalbom branioca osuđenog prvostepena presuda pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 364. stav 1. tačka 8. i 11. ZKP, a kojima žalba daje relativni karakter, time što ih povezuje sa odredbom stava 2. tog člana.

Nije osnovan žalbeni prigovor da je pobijana presuda zasnovana na iznuđenom i kasnije opovrgnutom priznanju optuženog iz istrage, a na kojem se iskazu optuženog ne bi mogla zasnivati sudska odluka, kako je to izričito propisano odredbom člana 218. stav 2. u vezi sa stavom 1. tačka 8. ZKP. Odbrana osuđenog S.A. koju je dao na glavnom pretresu pred Okružnim sudom u Zvorniku i kasnije ponavljao tokom glavnog pretresa na kojem je donesena pobijana presuda, a kojom je opovrgao priznanje krivičnog djela dato istražnom sudiji Okružnog suda u Zvorniku prilikom prvog ispitivanja u svojstvu okrivljenog, na zapisniku tog suda broj Ki-17/96 od 01.6.1996. godine, iznoseći tvrdnju da je dato priznanje rezultat prinude, te da su ga na to prisilili policajac i inspektor CJB Z. i po nalaženju ovog suda nije osnovana.

Ovakva odbrana osuđenog svoju potvrdu ne nalazi niti u jednom od provedenih dokaza. Nasuprot ovakvoj odbrani iz dokaza koje je prvostepeni sud proveo, a na okolnosti davanja navedenog iskaza okrivljenog S.A. i to saslušanjem svjedoka Z.D., istražnog sudije pred kojim je taj iskaz dat, M.M., koja je kao javni tužilac prisustvovala tom ispitivanju, advokata M.M.1, koji je ispitivanju prisustvovao kao branilac okrivljenog po službenoj dužnosti, te svjedoka B.R., koja je tada postupala kao zapisničar. Kako to u obrazloženju pobijane presude pravilno zaključuje i prvostepeni sud iz iskaza ovih svjedoka proizilazi da je navedeni iskaz okrivljeni S.A. dao uz poštovanje svih procesnih zakonskih odredbi, da nad okrivljenim nije bilo nikakve prinude, da policajci nisu prisustvovali njegovom ispitivanju, da isti nije imao nikakvih vidljivih povreda i nije se žalio na bilo kakvo nekorektno postupanje policije. Prema iskazima ovih svjedoka okrivljeni A. je pokazivao poteškoće kod ustajanja i sjedenja, ali je objasnio da ga je prije nego što su se rastali istukao N. (po nadimku Dž.), to jest, saoptuženi N.H. Prihvatanje ovakvog objašnjenja okrivljenog A. ne dovodi se u pitanje činjenicom koja se ističe u žalbi što je između lišenja slobode H., a nakon toga A., proteklo više od 15 dana. Isto tako, kada se imaju u vidu iskazi naprijed navedenih svjedoka po kojima okrivljeni S.A. nije isticao bilo kakvo nekorektno postupanje od strane pripadnika policije, kao i dato objašnjenje poteškoća kod ustajanja i sjedenja okrivljenog S.A., nema mjesta prigovoru iz žalbe branioca osuđenog da je bilo neophodno odrediti pregled okrivljenog od strane hirurga radi objektiviziranja njegovih povreda. Niti dokazi koje je u vezi sa ovim prigovorom u žalbi istakla i na sjednici vijeća predložila odbrana osuđenog, ne potvrđuju tvrdnju o iznuđenom iskazu. Prepis izvještaja sa konferencije za štampu održane 18.5.1996. godine u Press informacionom centru Koalicije u S. sačinjen je prije nego što je osuđeni A. lišten slobode (isti je, kako to proizilazi iz spisa slobode lišen 30.5.1996. godine) i očigledno se ne odnosi na tretman ostalih saoptuženih, kao što se i Odluka o otvaranju istrage Ombudsmana dr. G.H. odnosi na saoptužene B.H., N.H., A.H., E.H., M.H. i V.A. Iz navedenih razloga nije osnovana ni tvrdnja iz žalbe da je osuđeni S.A. u ovom krivičnom postupku bio podvrgnut torturi, ili nehumanom ili ponižavajućem tretmanu ili kazni i da bi na taj način u odnosu na njega bila prekršena odredba člana II/3. b Ustava Bosne i Hercegovine, odnosno člana 3. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Neosnovano se u žalbi branioca osuđenog prigovara i da je pobijana presuda zasnovana na protivno zakonu pročitanim iskazima saoptuženih, te da bi to predstavljalo bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 364. stav 1. tačka 8. u vezi sa stavom 2. ZKP. Iz zapisnika prvostepenog suda sa glavnog pretresa od 25.02.2009. godine proizilazi da je pozivajući se na odredbu člana 333. ZKP, na prijedlog tužioca, a uz protivljenje branioca osuđenog S.A. prvostepeni sud donio rješenje o čitanju iskaza saoptuženih V.A., E.H., N.H., B.H. i A.H., koja su ta lica u svojstvu okrivljenih ili optuženih dala u istrazi i na glavnim pretresima i to iz razloga njihove nedostupnosti. Prema obrazloženju pobijane presude optuženi N.H., A.H. i B.H. nalaze se u bjekstvu i za njima su raspisane međunarodne potjernice, optuženi E.H. se nalazi na radu u H., dok je optuženi V.A. obolio od trajne duševne bolesti. Ove činjenice se žalbom ne dovode u sumnju. Kod ovakvog stanja nema mjesta prigovoru iz žalbe da je čitanje iskaza saoptuženih izvršeno protivno zakonu. Odredbama člana 333. ZKP-a propisani su izuzeci od neposrednog provođenja dokaza na glavnom pretresu, pa je tako u stavu 1. tačka 1. istog člana propisana mogućnost da se po odluci vijeća mogu pročitati iskazi saoptuženih ili već osuđenih učesnika u krivičnom djelu, ali pod uslovom da su ta lica umrla, duševno oboljela ili se ne mogu

pronaći, ili je njihov dolazak pred sud nemoguć, ili znatno otežan zbog starosti, bolesti ili drugih važnih uzroka. U konkretnom slučaju za donošenje ovakvog rješenja bili su ispunjeni zakonski uslovi, a na pravilnost i zakonitost tog rješenja ne utiče činjenica što je čitanje ovih iskaza izvršeno uz protivljenje branioca osuđenog S.A.

Kako se razlozima žalbe kojima se obrazlaže postojanje povrede odredaba člana 15., člana 219. stav 2. i člana 223. ZKP pored ukazivanja na bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 364. stav 2. ZKP, istovremeno osporava i pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja na kojem se temelji pobijana presuda, to će se ocjena osnovanosti ovih prigovora dati u sklopu ocjene pravilnosti činjenične osnove pobijane presude.

Prema razlozima iznesenim u obazloženju pobijane presude, činjenični supstrat te presude po kojem je, kako je to bilo utvrđeno i ranijom pravosnažnom presudom, osuđeni S.A., po prethodnom dogovoru sa optuženim N.H. da ubiju M.M.2 zbog toga što je od njih krio so, neutvrđenog dana u drugoj polovini avgusta 1995. godine, u pećini, na širem području P., opština S., u kojoj su se do tada zajedno krili sa M.M.2, iz lovačke puške "bokerica", koju mu je dodao H., ispalio jedan hitac u predjelu leđa M.M.2, nanijevši mu povredu koja je prouzrokovala njegovu smrt, a potom su zajedno mrtvo tijelo M.M.2 odvucli iz pećine i bacili niz nepristupačnu liticu, prvenstveno je baziran na priznanju osuđenog iz istrage, a koje priznanje je neposredno ili posredno potvrđeno iskazima saoptuženih, posredno potvrđeno iskazima svjedoka majke i supruge ubijenog M.M.2, kao i materijalnim dokazom pronađenog prilikom uviđaja izvršenog 05.8.1998. godine, to jest, cijevi koja potiče od lovačke puške "bokerica" i koja bi prema nalazu i mišljenju vještaka balističara mogla odgovarati sredstvu izvršenja krivičnog djela koje je do tada okrivljeni S.A. navodio u svom iskazu kod istražnog sudije. Ocjenjujući dato priznanje detaljnim i sveobuhvatnim (detaljno opisano mjesto izvršenja, motiv, položaj oštećenog u momentu pucanja, upotrebjeno oružje, broj ispaljenih metaka, lokalitet povređivanja oštećenog, opis izvlačenja i bacanja tijela oštećenog u provaliju), nalazeći da ovakvi detalji mogu biti poznati samo izvršiocu ili bliskom i neposrednom očevicu djela, te njegovo potvrđivanje navedenim dokazima, prvostepeni sud ocjenjuje neosnovanom odbranu osuđenog S.A. sa glavnih pretresa kojom poriče dato priznanje, te pri toj ocjeni pravilno uočava da u ovakvoj odbrani osuđeni S.A. nije dosljedan, jer različito objašnjava sudbinu M.M.2, pa tako na glavnom pretresu pred Osnovnim sudom u Zvorniku dana 17.4.1997. godine opisuje da ga uopšte nije vidio živog, već je naišao na njegov leš blizu pećine kada je išao po vodu i da pretpostavlja da se sam ubio, dok na glavnim pretresima koji su prethodili donošenju pobijane presude tvrdi da je M.M.2 jedne prilike samo nakratko vidio u blizini kolibe u P. u kojoj su boravili da ga poslije toga nije vidio, te da ne zna šta je sa njim bilo. Ovakvu ocjenu i date razloge za činjenična utvrđenja u svemu nalazi prihvatljivim i ovaj sud, te ocjenjuje neosnovane žalbene prigovore koji su s tim u vezi izneseni u žalbi branioca osuđenog.

Ocjenjujući dokaznu vrijednost priznanja osuđenog iz istrage žalba sa pravom ukazuje na odredbu člana 223. ZKP, kojom je propisana obaveza organa koji vodi postupak, na prvom mjestu suda, da unatoč priznanja okrivljenog prikuplja i druge dokaze. Ista obaveza postoji i u smislu odredbe člana 323. ZKP kada optuženi prizna djelo i u fazi glavnog pretresa. Međutim, iznoseći ove prigovore žalba zanemaruje da su u ovom krivičnom postupku prikupljeni i drugi dokazi, te je pored u tom pravcu datih iskaza saoptuženih izvršen i uviđaj na lokalitetu na kojem su boravili osuđeni A.

i ostali optuženi i u sklopu toga detaljna pretraga terena sa ciljem pronalaska leša M.M.2. Kod ocjene ovih žalbenih prigovora takođe se ima u vidu da priznanje optuženog kao dokaz ima značaj samo onda kada je to priznanje istinsko, pa postoji obaveza da se to priznanje podvrgne kritičkoj ocjeni, kao i svaki drugi dokaz, a u cilju utvrđivanja da li je to priznanje istinito ili lažno. Po ocjeni ovog suda pobijana presuda je taj zahtjev u potpunosti ispoštovala kada je izvršila analizu iskaza osuđenog S.A. datog u svojstvu okrivljenog kod istražnog sudije kada je priznao krivično djelo, tako i njegovih iskaza sa glavnih pretresa, te kada je taj iskaz iz istrage dovodila u vezu sa ostalim provedenim dokazima. Jedini dokaz na kojem žalba branioca osuđenog nalazi uporište za osporavanje dokazne vrijednosti priznanja osuđenog iz istrage je nalaz i mišljenje vještaka neuropsihijatra dr. P.G. od 30.8.2008. godine koji u tom nrlazu iznosi zaključak po kojem osuđeni S.A. u vrijeme davanja iskaza kod isražnog sudije dana 01.6.1996. godine nije bio procesno sposobni to kao rezultat činjenice što je, kako to ovaj vještak nalazi, kod istog u to vrijeme potojao tako zvani poremećaj prilagođavanja i koji se manifestovao kroz napetost, depresivno raspoloženje, strah da se neće izboriti i izdržati, te razdražljivost. U prilog tvrdnji o prihvatljivosti ovog zaključka u žalbi se ukazuje i na značaj nalaza neuropsihijatra dr B.K. uz angažovanje psihologa M.S. od 19.7.1996. godine prema kojem u psihopatološkom sadržaju ispitanika S.A. dominira napetost, depresivno raspoloženje, impulsivnost i odsustvo samokritičnosti, a što sve karakteriše ličnost ispitanika. Prvenstveno pitanje koje se otvara u vezi sa ovim žalbenim prigovorom jeste to da li ispitivanje procesne sposobnosti optuženog teba tretirati zasebno ili samo u sklopu ocjene o njegovoj uračunljivoti. U odgovoru na ovo pitanje treba poći od svrhe vještačenja propisane u odredbi člana 241. ZKP prema kojoj se vještačenje određuje kada za utvrđivanje ili ocjenu kakve važne činjenice treba pribaviti nalaz i mišljenje od lica koje raspolaže potrebnim stručnim znanjem, kao i odredbe člana 258. stav 1. ZKP prema kojoj se u slučaju pojavljivanja sumnje da je isključena ili smanjena uračunljivost okrivljenog, zbog trajne ili privremene duševne bolesti, privremene duševne poremećenosti ili zaostalog duševnog razvoja, određuje vještačenje psihijatrijskim pregledom okrivljenog. Iz smisla navedenih odredbi nesumnjivo proizilazi da ocjenu procesne sposobnosti treba vezati za ocjenu o uračunljivosti optuženog. Kada se pomenuti zaključak iz nalaza i mišljenja vještaka dr P.G. ocjenjuje u sklopu navedenih zakonskih odredbi, te ima u vidu da je ovakav zaključak dat protekom više od 12 godina u odnosu na dati iskaz kod istražnog sudije, kao i to da ovaj vještak na strani osuđenog nije našao, (pa ni u vrijeme davanja spornog iskaza), postojanje bilo kakve duševne boleti, zaostalog duševnog razvoja niti privremene duševne poremećenosti, iskazi naprijed navedenih svjedoka o okolnostima po kojima je sporni iskaz dat, ovaj sud i u ovom dijelu nalazi pravilnim stav iz obrazloženja pobijane presude o neprihvatanju ovakvog zaključka vještaka dr P.G. i nasuprot tome prihvatanju nalaza i mišljenja vještaka prof. dr M.S. i forenzičkog psihijatra dr V.D., kao i razloge koje za takav zaključak daje prvostepeni sud. Iz ovih razloga ovaj sud nalazi neosnovanim sve žalbene prigovore usmjerene u pravcu osporavanja dokazne vrijednosti priznanja osuđenog iz istrage.

Neosnovani su i žalbeni prigovori kojima se ukazuje na nesaglasnost u iskazima saoptuženih u pogledu vremena i mjesta kritičnog događaja, te primjećuje da u ovim iskazima nedostaje potpuniji opis događaja, kao i prigovori o nepouzdanosti izvora saznanja majke i supruge ubijenog M.M.2. Ovaj sud nalazi da se navedenim prigovorima ne može isključiti vrijednosni značaj ovih dokaza. Bez obzira na uočene nesaglasnosti i nepreciznosti u ovim dokazima i ovaj sud nalazi da iz iskaza

saoptuženih proizilazi da je M.M.2 jedno kratko vrijeme boravio sa osuđenim S.A. i optuženim N.H., da je poslije toga nestao, da su optuženi N.H. i V.A. svojim iskazima u istrazi potvrdili sa je optuženi S.A. ubio M.M.2, te da iz iskaza svih saoptuženih proizilazi da je u vezi sa M. nestankom došlo do svađe i fizičkog nasrtaja optuženog N.H. na osuđenog A., a što je bio razlog da se A. odvoji od ostalih optuženih, te nastavi kriti i nakon što su saoptuženi bili lišeni slobode, a što sve potvrđuje priznanje optuženog iz istrage.

Konačno, po ocjeni ovog suda, nisu osnovani ni žalbeni prigovori da je činjenično stanje u ovom predmetu pogrešno i nepotpuno utvrđeno iz razloga što nikada nije pronađen leš M.M.2 i što nije na objektivan način utvrđeno da li je isti ubijen, te kojim sredstvom i na koji način je ubijen. Kada se ima u vidu konstatacija iz zapisnika o uviđaju Okružnog suda u Bijeljini broj K-5/98 od 01.10.1998. godine da i pored detaljne pretrage terena u koju su bili uključeni pripadnici specijalne policije sa odgovarajućom opremom nisu pronađeni nikakvi ostaci ljudskog leša, te da obzirom na konfiguraciju terena, snježne nanose u toku zimskog perioda, prisustvo većeg broja životinja, leš i nije mogao opstati duži period, pravilno se u pobijanoj presudi zaključuje da se ta činjenica ne može koristiti kao potvrda navoda odbrane da djelo nije ni počinjeno. Ovo posebno kada se ima u vidu da iz provedenih dokaza (iskaza saoptuženih, te iskaza svjedoka majke i žene ubijenog M.M.2) nesumnjivo proizilazi da je kako se to nekim od ovih dokaza potvrđuje ubijen, a preostalim da je nestao i da mu se od tada gubi svaki trag.

Kako je po nalaženju ovog suda prvostepeni sud u ovom krivičnom predmetu pravilno i u potpunosti utvrdio činjenično stanje, to su neosnovani prijedlozi u žalbi da se u tom pravcu izvode novi dokazi (saslušanje svjedoka D.O., čitanje odluke Ombudsmena dr G.H., izvještaj sa Konferencije za štampu od 18.5.1996. godine, ponovno saslušanje optuženog, kao i pribavljanje izjave D.O. date policiji).

Iz datih razloga ne može se prihvatiti osnovanom ni tvrdnja iz žalbe branioca osuđenog da je osporenom presudom povrijeđeno pravo osuđenog na pravično suđenje, a koje je zagarantovano odredbom člana II/3. e Ustava Bosne i Hercegovine i odredbom člana 6. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Na pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud je pravilno primjenio krivični zakon kada je u pogledu pravne ocjene djela održao na snazi raniju pravosnažnu presudu kojom je osuđeni S.A. oglašen krivim za krivično djelo ubistva iz člana 36 stav 1. KZRS – posebni dio. Isto tako, kod utvrđenja da je ovo djelo počinio smanjene uračunljivosti, ali ne i bitno i sa direktnim umišljajem, a što se žalbom branioca osuđenog ne dovodi u sumnju, prvostepeni sud je pravilno postupio kada je tu presudu održao na snazi i u odluci o krivici osuđenog. Stoga se žalba branioca osuđenog prvostepena presuda neosnovano pobija zbog povrede krivičnog zakona, a kao razlozi za postojanje te povrede iznosi se tvrdnja o pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju.

Ispitujući pobijanu presudu u dijelu odluke o kazni i to kako u vezi sa prigovorima iz žalbe okružnog tužioca u Bijeljini, tako i povodom žalbe branioca osuđenog, a u smislu člana 379. ZKP, ovaj sud nalazi da je žalba okružnog tužioca u vezi sa odlukom o kazni neosnovana, te da je prvostepeni sud pravilno uzeo u obzir sve okolnosti koje utiču da kazna bude manja ili veća i da je osuđenom S.A.

pobijanom presudom kazna pravilno odmjerenjena. Obzirom na činjenični opis i pravnu kvalifikaciju djela iz optužnice nema mjesta prigovorima iz žalbe okružnog tužioca da je kod odmjerenjanja kazne kao otežavajuće okolnosti trebalo cijeniti to da je djelo izvršeno iz niskih pobuda i na krajnje podmukao način. Takođe nema mjesta ni prigovorima iz ove žalbe da je kao otežavajuće okolnosti u odnosu na osuđenog trebalo cijeniti njegovo ponašanje oslije učinjenog krivičnog djela (bjekstvo u inostranstvo), kao i za vrijeme trajanja glavnog pretresa (drsko ponašanje optuženog). Prvostepeni sud je i po ocjeni ovog suda dao pravilan značaj utvrđenim olakšavajućim okolnostima na strani osuđenog (djelo počinjeno u stanju nebitno smanjene računljivosti, po završetku ratnih dejstava i u vrijeme izolacije, ranija neosuđivanost, protek vremena od izvršenja djela, te težak i mukotrpan život osuđenog), kada je istom za počinjeno djelo izrekao minimalnu zakonom zapriječenu kaznu, a kojom će se i po nalaženju ovog suda moći ostvriti svrha kažnjavanja propisana u članu 33. KZRS – opšti dio.

Neosnovano se žalbom okružnog tužioca u Bijeljini prvostepena presuda pobija i zbog odluke o troškovima krivičnog postupka. Nasuprot paušalnom i ničim potkrijepljenom prigovoru iz žalbe o imovnom stanju osuđenog, obzirom na njegov boravak u inostranstvu, ovaj sud nalazi pravilnim razloge iz pobijane presude za odluku da se osuđeni oslobodi od dužnosti naknade od troškova krivičnog postupka, uključujući i paušal.

Iz svih navedenih razloga, kako ne postoje povrede na koje je ukazano žalbama branioca osuđenog i okružnog tužioca u Bijeljini, a niti povrede iz člana 376. stav 1. ZKP na koje ovaj sud bio obavezan paziti po službenoj dužnosti, valjalo je, na osnovu člana 384. ZKP, žalbe odbiti kao neosnovane i prvostepenu presudu potvrditi.

Zapisničar

Sonja Matić

Predsjednik vijeća

Želimir Barić